

[Gregersen.]

kan kun gøre et Arbejde for at sætte de Synspunkter igennem, som for os er de rette.

Undervisningsministerens Form i Polemikken i Dag, hans Angreb paa det ærede Medlem Hr. Axel Dam, bærer Vidne om, at han har været en flittig Gæst paa Det kongelige Teater i Vinter; det var i Virkeligheden Argumenter hentet fra Underverdenen og ikke en Minister for Kulturen værdige. Hvis jeg skulde slaa ind paa den samme Bane, hvis jeg skulde angribe Personen i Stedet for Sagen, kunde jeg optage Vejlekongressens Spørgsmaal om det ærede Medlem Hr. Hans Nielsens Ansættelse i forskellige privatkapitalistiske Foretagender, eventuelt anstille Betragtninger over, hvad det giver ham i Indtægt. Jeg siger det, fordi jeg advarer Ministeren imod at fortsætte denne Form for Diskussion. Vi ynder den ikke, men vi kan godt tage den op, og jeg tror ikke, dette Ministerium skal se det som sin Opgave at drage personlige Spørgsmaal i Forgrunden. Vi kan have forskellige Opfattelser af Privatdrift og Statsdrift, men jeg synes, vi skal drøfte dem, som hæderlige Mennesker drøfter den Slags Ting med hinanden.

Undervisningsministerens Voldsomhed imod os er i Virkeligheden Udtryk for Styrken af vor saglige Kritik og Udtryk for Tilslutning hos Vælgerbefolkningen til det Stade, vi har taget. Naar vi Aar efter Aar fører disse lange Debatter om Det kongelige Teater, er det i Virkeligheden, fordi der er en Byld her, der er noget, der gør ondt. Der er jo ikke noget Spørgsmaal, hvor saa mange af Tingets Medlemmer tager Ordet. (Lundberg: Det er ogsaa nok). Ja, det er ogsaa nok, siger det ærede Medlem Hr. Lundberg, men Ordføreren plejer jo da at maatte have Ordet; der er forskellige andre, som har blandet sig op i Debatten.

Det ærede Medlem Hr. Korsgaard mener, at man ikke kan sige, Det kongelige Teater vader i Penge. Jeg tror nu ærligt talt, det er det Indtryk, Befolkningen har, at det i høj Grad vader i Penge. Det spiser jævnt hen et godt Husmandsbrug til 23 000—24 000 Kr. op hver eneste Uge. Jeg tror nu, det vilde være en fornuftigere Ordning at bruge de Penge til at oprette Husmandsbrug for og skabe Erhverv for. Jeg tror ikke, Befolkningen i Længden vil finde sig i de enkelte Skæbneaar og Henstandskaar, som Det kongelige Teater stadig væk skal have. Jeg tror, det var paa Tide for Rigsdagens egen Skyld, at den fik en Ende paa de Debatter, og det kunde den faa. . . (Hasle: Det kan De bidrage til). Ja, det kan jeg

bidrage til ved til næste Aar at fremsætte Forslag om at hæve Det kongelige Teater som Statsdrift, og saa vil jeg haabe, at det ærede Medlem Hr. Hasle vil bidrage til, at vi faar den Ende ved at stemme derfor.

Aksel Larsen: Jeg har ikke hørt Undervisningsministeren besvare et af de Spørgsmaal, jeg stillede angaaende de saakaldte Kunstnerunderstøttelser. Hvis det skulde være sket, medens jeg har været uden for Salen, har jeg naturligvis ikke mere at sige, men hvis det ikke skulde være sket, vil jeg gerne føje et nyt Spørgsmaal til: Hvorfor ikke?

Hvad angaar det saakaldte kongelige Teater, kan jeg ikke se, at jeg har været for slem ved Undervisningsministeren. Nu siger han igen, at senest 1. Oktober vil et endeligt Forslag til en endelig Ordning af Det kongelige Teaters Forhold foreligge, og de Toner har vi jo hørt før. Hvorvidt det just er Undervisningsministeren, der først har brugt Udtrykket Skæbneaar, ved jeg ikke. Jeg tror, det er et Udtryk, der er brugt første Gang i denne Debat, men jeg erindrer særdeles vel, at Undervisningsministeren i tidligere Aar har brugt i alt Fald lignende Udtryk, har sagt: det er nu sidste Gang, der forsøges, og det er nu sidste Aar, Det kongelige Teater faar Lov til at prøve, og hvis det nu ikke gaar i dette Aar, maa det lukke og gaa over til Privatdrift.

Det har Undervisningsministeren sagt flere Gange, og hver Gang denne Sag er til Behandling i Rigsdagen, køres der fra Tilhængerne af Teatret frem med de samme Argumenter: nu staar vi umiddelbart foran Afgørelsen, vent derfor saa og saa mange Maaneder, saa er det sket o. s. v. Og der er ikke nogen som helst Tvivl om, at til næste Aar staar vi i akkurat den samme Situation, da vil man med de samme Talemaader forsøge at afholde Tinget fra at træffe den eneste Beslutning, der kan blive endelig, nemlig at Kunstanstalten nedlægges som statsunderstøttet.

Ministeren udtalte, at han ikke kendte noget til Spareudvalgets Betænkning. Han kendte den kun som Avislæser o. lign. Jeg sad og fik ligefrem Medynk med ham, fordi jeg tænkte: Saa er der dog foruden Kommunerne i dette Ting et Menneske, som er uvidende om disse fortrolige Forhandlinger. Men jeg blev revet ud af Illusionen et halvt Minut efter, da Ministeren ordret citerede et bestemt Afsnit af Spareudvalgets Betænkning, som han altsaa maa være blevet bekendt med paa en eller anden Maade. (Afbrydelse: Det var fra